č. j. 6 Azs 83/2004 - 47

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: D. Q. N.**, zastoupen Mgr. Janem Aulickým, advokátem, se sídlem Radniční 28, Český Krumlov, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2003, č. j. 46 Az 509/2003 – 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Janu Aulickému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Odměna bude poukázána ustanovenému zástupci do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále označovaný jako „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 509/2003 – 14 ze dne 16. 9. 2003, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3255/VL - 07 - P16 - 2002 ze dne 17. 3. 2003 ve věci udělení azylu. Touto kasační stížností, která byla podána dne 9. 12. 2003, se stěžovatel domáhá zrušení napadaného rozsudku z kasačních důvodů podávaných z § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť má za to, že soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se stěžovatelových důvodů k opuštění vlasti a důvodů, pro které hodlá zůstat v České republice, a že soud nezrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. Stěžovatel proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze, navíc navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek a aby mu soud ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupce.

Poté, kdy byl stěžovateli usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2004, č. j. 46 Az 509/2003 – 37 (nesprávně je na tomto usnesení uveden letopočet „2003“), ustanoven zástupce, byla kasační stížnost dne 19. 2. 2004 doplněna o podrobnější odůvodnění tvrzených kasačních důvodů.

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na skutečnost, že jeho rozhodnutí bylo vydáno podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu - a šlo tedy o rozhodnutí o zastavení řízení. Kasační stížnost je tak podle žalovaného nedůvodná a žalovaný proto navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost je podána osobou oprávněnou a zda je podána včas. Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Praze vzešel (§ 102 zákona s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Pokud jde o otázku, zda kasační stížnost byla podána včas, podle § 106 odstavce 2 věty první s. ř. s. musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle věty poslední téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout.

Z obsahu soudního spisu ohledně doručování kasační stížností napadeného rozsudku vyplývá, že rozsudek byl stěžovateli nejprve doručován na adresu „Pobytové středisko Bělá pod Bezdězem - Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem“, avšak doručit jej se nepodařilo. Z doručenky vyplývá, že stěžovatel se v té době již na uvedené adrese nezdržoval, nýbrž místem jeho pobytu bylo „Pobytové středisko Stráž pod Ralskem“. Zásilka obsahující rozsudek proto byla doručována na tuto novou adresu. Pokus o doručení se uskutečnil dne 31. 10. 2003, stěžovatel však nebyl zastižen a zásilka byla uložena (§ 46 odst. 4 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.). V úložní době si ji stěžovatel nevyzvedl a učinil tak až následně u Krajského soudu v Praze dne 1. 12. 2003, který mu na rozhodnutí jako den právní moci rozsudku vyznačil datum „1. 12. 2003“.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje pochybení Krajského soudu v Praze při vyznačování právní moci. Datum „1. 12. 1003“ je datem nesprávným a jeho uvedením byl stěžovatel jistě v otázce nabytí právní moci uveden v omyl. Doložce právní moci totiž svědčí presumpce správnosti a účastník řízení není povinen si správnost údajů v ní uvedených ověřovat. Doložkou právní moci přitom nemůže být účastník řízení uveden v omyl s takovými důsledky, jež by pro něj znamenaly jakékoli omezení na jeho právech. Tak by tomu mohlo být za dané situace zejména tehdy, pokud by stěžovateli v příčinné souvislosti s údaji obsaženými v doložce právní moci, jež by byly údaji nesprávnými, bylo ztíženo nebo znemožněno domáhat se zákonem stanovenými postupy svých práv na přezkum rozsudku Krajského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud se za této situace nutně zabýval otázkou, zda uvedené pochybení mělo ve svém důsledku dopad do stěžovatelových práv, jež jsou mu zákonem zaručena, tj. právě zda jím bylo stěžovateli znemožněno domáhat se svého práva u soudu, v daném případě kasační stížností u Nejvyššího správního soudu. Za rozhodující tu je přitom třeba považovat skutečnost, že k faktickému převzetí rozsudku Krajského soudu v Praze, při němž bylo datum nabytí jeho právní moci nesprávně vyznačeno, došlo dne 1. 12. 2003, tedy až poté, kdy lhůta dvou týdnů pro podání kasační stížnosti, jež je počítána ode dne doručení rozhodnutí (v daném případě ode dne jeho doručení v důsledku fikce podle § 46 odst. 4 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s., tj. ode dne 10. 11. 2003), již uplynula (stalo se tak dne 24. 11. 2003). V okamžiku, kdy se vůči stěžovateli projevily negativní důsledky pochybení Krajského soudu v Praze při vyznačování doložky právní moci, již tedy stěžovateli žádná práva na podání kasační stížnosti a následný přezkum Nejvyšším správním soudem nesvědčila. Stěžovateli tak nebyla podána mylná informace o datu nabytí

právní moci, jež by jej mohla ovlivnit v době, kdy lhůta pro podání kasační stížnosti ještě nezačala běžet, případně kdy sice běžela, ale dosud neuplynula, a to například takovým způsobem, že by se stěžovatel rozhodl pro podání kasační stížnosti využít celé této lhůty, o jejímž konci by byl doložkou právní moci zpraven nesprávně. Nesvědčilo-li tedy stěžovateli dne 1. 12. 2003 již žádné právo brojit proti rozsudku Krajského soudu v Praze kasační stížností, nemohl být na něm zkrácen. Jiná stěžovatelova práva, jež by mohla být takto dotčena, přitom Nejvyšší správní soud rovněž neshledal.

Ze shora uvedeného tedy Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že byl-li pokus o doručení napadeného rozsudku stěžovateli do vlastních rukou uskutečněn dne 31. 10. 2003, přitom z doručenky vyplývá, že se stěžovatel v místě, kam mu bylo doručováno, zdržoval, avšak nebyl zastižen, a byla-li podle § 46 odst. 4 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s. zásilka obsahující rozsudek uložena, pak posledním dnem desetidenní lhůty, jenž se považuje za den doručení, je 10. 11. 2003. Musí-li být kasační stížnost podle § 106 odst. 2 s. ř. s. podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, pak lhůta pro její podání uplynula dne 24. 11. 2003. Byla-li tedy kasační stížnost podána až dne 9. 12. 2003, stalo se tak po zákonem stanovené lhůtě, jejíž zmeškání nelze prominout, a byla tak podána opožděně. Na této skutečnosti ničeho nemění ani nesprávné vyznačení dne nabytí právní moci napadeného rozsudku v doložce, kterou bylo rozhodnutí opatřeno. Právní moc rozsudku Krajského soudu v Praze nastala podle § 54 odst. 5 s. ř. s., tj. doručením tohoto rozsudku způsobem předvídaným v § 46 odst. 4 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s., a nikoli až jejím vyznačením na písemném vyhotovení rozsudku, přitom nesprávné vyznačení právní moci, k němuž došlo při skutečném převzetí rozsudku stěžovatelem dne 1. 12. 2003, tj. v době, kdy rozhodnutí již bylo pravomocným v důsledku fikce jeho doručení stěžovateli, nemohlo již existující právní moc rozsudku zpětně jakkoli zpochybnit či dokonce změnit.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že pokud by byla doložka právní moci vyznačena nesprávně na takovém rozhodnutí soudu, které by dosud nebylo v právní moci, mělo by takové nesprávné vyznačení tytéž důsledky jako nesprávné poučení o tom, že proti rozhodnutí není přípustný opravný prostředek (k věcně obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší soud například v usnesení sp. zn. 1397/96 ze dne 29. 5. 1997); pokud však k nesprávnému vyznačení dne nabytí právní moci rozhodnutí v doložce došlo až v době, kdy rozhodnutí již pravomocným bylo a kdy již dokonce uplynula i lhůta, po kterou bylo možno proti takto pravomocnému rozhodnutí soudu brojit kasační stížností (k jejímu uplynutí došlo dne 24. 11. 2003), existence právní moci rozsudku ani následné uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti tím nejsou nijak dotčeny, neboť nesprávnost údaje obsaženého v doložce právní moci stěžovatele na žádném jeho právu nezkrátila.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud postupoval podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. a kasační stížnost odmítl, aniž by se mohl zabývat návrhem na přiznání jejího odkladného účinku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Byl-li návrh na zahájení řízení, jímž je v tomto případě kasační stížnost, odmítnut, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. Podle ust. § 140 odst. 2 zákona občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s., Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi Mgr. Janu Aulickému odměnu ve výši 2150 Kč (dva úkony právní

služby po 1000 Kč, spočívající v převzetí věci včetně první porady s klientem a v doplnění kasační stížnosti, a dva režijní paušály po 75 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2004

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu